

Mere, end der nu er bestemt for de nyere Invalider efter Loven af 20de November 1876, kan jeg ikke se Andet, end at det er aldeles rigtigt, at de nu faae en lille Smule Afbetaling paa den gamle Gjæld, som jeg ikke kan indse Andet, end at vi staa i til dem for de 8 Aar, der ere forløbne, siden de andre Invalider fik Tillæg. Jeg kan ogsaa sige, at det muligvis kan betragtes som en Erstatning for den tidligere Tid. Jeg skal ikke nærmere komme ind paa det Spørgsmaal, om disse 25 pCt. er det rette Beløb; jeg haaber, som sagt, at Lovforslaget vil blive prøvet i et Udvalg. Inden jeg slutter disse Par Ord, vil jeg endnu tillade mig her at udtale en Tak til Oberst Wedege, Invalidernes varme og hjærve Forsvarer. Har han muligvis ikke direkte Andel i, at dette Lovforslag er kommet frem her, saa har han dog den Fortjeneste, at den offentlige Mening idag fordrer, at der sker de gamle Invaliders deres Ret. Med dette Par Ord skal jeg paa det Varmeste anbefale til det høie Thing de gamle Invaliders Sag.

W. Peterzen: Det har glædet mig at høre den sidste ærede Taler, som er et nyt Medlem og staa paa en anden Side end jeg, udtale sig; thi denne Udtalelse giver mig Haab om, at den nuværende Tilstand ikke vil lægge nogen Hindring i Veien for Gjennemførelsen af det Lovforslag, som vi her have under Behandling. For mig stiller det sig saaledes, at det Krav, som Invaliderne, være sig enten Krigs- eller Fredsinvalider, have paa Fædrelandet, er en Vresgjæld og en Vresgjæld, hvorom der ikke bør pruttes, men som bør betales fuldt ud. Det har gjort mig ondt bestandig at maatte erkjende, at den Forsørgelse, som hidtil har været hvet Invaliderne, ikke har været tilstrækkelig. Jeg er derfor den høitærede Finanzminister meget taknemmelig, fordi han har forelagt dette Lovforslag. Det ærede Medlem, som først havde Ordet i denne Sag (Carstensen), har saa fuldstændig udbilket de enkelte Bestemmelser, at jeg kan afholde mig aldeles derfra. Jeg skal kun bemærke, at en af Grundene, hvorfor Invalidforsørgelsen nu er bleven utilstrækkelig, er i Virkeligheden den, at Bengenes Værdi er betydelig ringere, end den var dengang, Invalidforsørgelsen blev bestemt. Det er desværre Tilfældet med en Del andre Sager, der ogsaa blive berørte af dette Forhold, nemlig Embedsmændenes Lønninger og ligeledes Pensionerne, som jo ere Efterlønninger. De blive tilvisse ogsaa berørte af det samme Forhold, at Bengenes Værdi er langt ringere, end den var, dengang de fastfætted. Hvorvidt der imidlertid

er Noget at gjøre ved de to af mig nævnte Sager her, tør jeg ikke udtale mig om. Jeg haaber med den sidste ærede Taler, at dette Lovforslag, som vi her behandle, vil gaa let og hurtigt igjennem Thinget. Hvorvidt der skal nedsettes Udvalg eller ikke, derom skal jeg ikke udtale mig. Jeg tror ikke, at det var heldigt, om vi vilde fordybe os i de forskjellige Afdelinger af Invaliditet; jeg tror, det er heldigere, at vi gaa med Procenter over det Hele, saa at vi ikke fordybe os i disse Ting, hvad der, naar man først er kommen ind derpaa, vil lede til mange Forhandlinger, hvad jeg ikke tror er heldigt for Sagens Gang. Jeg skal derfor indskrænke mig til at anbefale Lovforslaget. Bliver det gennemført, saaledes som det er, tror jeg, at det vil blive et stort Gode for Invaliderne.

Fischer: Jeg skal slutte mig til de foregaaende ærede Talere, forsaavidt de have ønsket dette Lovforslag en hurtig Fremme. Jeg ønskede imidlertid at føre en Tanke videre, som blev fremsat af den sidste ærede Taler. Den sidste ærede Taler erindrede om, at det var Bengenes synkende Værdi, som havde en væsentlig Andel i, at Invalidforsørgelsen nu er bleven tilstrækkelig, og dertil føiede han, at det Samme jo væsentlig gjaldt om Embedslønningerne og Pensionerne. Hvad Embedslønningerne angaar, vil jeg ikke komme ind paa Spørgsmaalet, og heller ikke paa Pensionerne i Almindelighed. Men jeg vil tillade mig at erindre om, at der er visse gamle Pensioner, om hvilke de Hensyn i fuldt Maal ere gjældende, som ere fremhævede med Hensyn til Invaliderne. De, der fra ældre Tid have været pensionerede, have faaet Pension af en Lønning, der nominelt er lavere, end den vilde være i Dieblisset. Dengang var den af en større Betydning, end den samme Lønning er nu. Pensionen er beregnet efter den ældre Lønning, og deraf er det en Følge, at Pensionen nu i Virkeligheden har en langt ringere Betydning, end det var tilfattet at give den. Med Alderens Fremrykning aftager jo Evnen til at kunne hjælpe Noget til ved eget Arbejde, naar Pensionen er utilstrækkelig, og saameget sørgeligere bliver der ved den ældre Pensionists Stilling, naar Efterlønnen, Pensionen er for ringe og Kræfterne aftage, medens ofte fremmed Hjælp behøves for at bøde paa den legemlige Svagelighed. Dette forekommer mig at være Momentet, der maa gjøre det ønskeligt ved denne Leilighed ogsaa at tage Hensyn til, at der er Andre, der have det samme Billighedskrav som de gamle Invalider, nemlig de gamle Pensionister, og jeg vil tillade mig at hen-